

ספר עץ חיים, שער הראשון - דרוש עגולים ויושר

בענין תכלית הכוונה של בריאת העולמות נבאר עתה ב' חקירות שנתעסקו בהם המקובלים. החקירה הראשונה הוא מה שחקרו חכמים ראשונים ואחרונים לדעת סיבת בריאת העולמות לאיזה סיבה היתה ונמנו וגמרו וגזרו אומר כי סיבת הדבר היה לפי שהנה הוא יתברך מוכרח שיהיה שלם בכל פעולותיו וכוחותיו ובכל שמותיו של גדולה ומעלה וכבוד ואם לא היה מוציא פעולותיו וכוחותיו לידי פועל ומעשה לא היה כביכול נקרא שלם לא בפעולותיו ולא בשמותיו וכינויו...

ואם לא היה לו נבראים לא יוכל ליקרא בשם אדון ועד"ז בשאר שמות כולם וכן בענין הכנויים כגון רחום וחנון ארץ אפים לא יקרא על שמם זולת בהיות נבראים בעולם שיקראו לו ארץ אפים וכיוצא בזה בשאר הכינויים כולם. אמנם בהיות העולמות נבראים אז יצאו פעולותיו וכוחותיו יתברך לידי פועל ויהיה נקרא שלם בכל מיני פעולותיו וכוחותיו וגם יהיה שלם בכל השמות וכינויים בלתי שום חסרון כלל ח"ו.

וענין טעם זה נתבאר היטב בספר הזוהר פ' פנחס דרנ"ז ע"ב וז"ל: פקודא תליסר וכו' דא ק"ש ואית למנדע דאיהו אקרי חכם בכל מיני חכמות ומבין בכל מיני תבונות וכו' אלא קודם דברא עלמא אתקרי בכל אילין דרגין על שם בריין דהוו עתידין להבראות, דאי לאו הויין בריין בעלמא אמאי אתקרי רחום, דיין; אלא על שם בריין דעתידין וכו'.

ובפרשת בא דמ"ב וז"ל: דאי לא אתפשט נהוריה על כל בריין איך ישתמדעון ליה ואיך יתקיים מלא כל הארץ כבודו:

ספר עץ חיים - שער ב' אות ד'

וכאשר עלה ברצונו (הפשוט), לברוא העולמות, ולהאציל הנאצלים, להוציא לאור, שלמות פעולותיו, ושמותיו, וכינויו, אשר זאת היה סיבת בריאת העולמות כמבואר אצלינו בענף הא' בחקירה הראשונה. והנה אז צמצם וכו'.

ספר אוצרות חיים - שער א"ק

דע כי תחילת הכל היה כל המציאות אור פשוט ונקרא אין סוף. ולא היה (שם) שום חלל ושום אויר פנוי אלא הכל היה אור הא"ס. וכאשר עלה ברצונו (הפשוט) להאציל הנאצלים לסיבה נודעת, והיא ליקרא רחום וחנון ארץ אפים וכיוצא, כי אם אין בעולם מי שיקבל רחמים ממנו איך יקרא הוא רחום, וכן עד"ז בשאר הכינויים. ואז צמצם וכו'.

קלח פתחי חכמה - פתח א

כבר ידעת שעצמות המאציל ית' אין אנו מדברים ממנו כלל, והוא בעל הרצון. אך כל מה שאנו מדברים - אינו אלא מרצונו הכל-יכול והבלתי-תכלית, שזה מותר לנו יותר לדבר בו. וגם בזה יהיה לנו הגבול עד היכן נוכל להתבונן, וכדלקמן. אך על כל פנים, כיון שאין אנו עוסקים בעצמותו, אלא ברצונו - יותר מותר לנו להתבונן.